CARE ESTE PRODUCȚIA DV., TOVARĂȘE ANTRENOR?

Ca în orice alt domeniu de activitate și în mișcarea sportivă criteriul unic de apreciere a activității cuiva este cantitatea și calitatea muncii depuse, rezultatele obținute. Referindu-ne la sportul de performanță, trebuie să spunem că și aici, deși se lucrează cu sportivi — existînd firesc o mare cantitate de subiectivism, de influențe perturbatorii greu previzibile — există metode și mijloace obiective de stabilire a sarcinilor antrenorilor, autorii principali ai planurilor fiind aproape în exclusivitate ei înșiși.

Există în mișcarea noastră sportivă, la toate nivelele, antrenori recunoscuți prin competență și hărnicie, prin spiritul lor de creație, buni specialiști și pedagogi, ale căror calități se materializează în titlurile olimpice, mondiale sau europene cucerite de elevii lor. Dar mai există încă destui antrenori numai cu numele, comozi, de o slabă profesionalitate, care n-au mai citit de ani de zile o lucrare de specialitate, care lasă să se piardă autentice talente și ai căror sportivi — sau echipe — duc o existență precară în campionate, incurcind lumea și irosind importante mijloace materiale și bănești. Ceea ce e de neînțeles este faptul că ei au o viață dulce în diferite cluburi și asociații, își încasează regulat retribuția, fără să fie întrebați : **„Care este producția dv., tovarășe antrenor ?"** Asemenea oameni întrețin adesea și o atmosferă necorespunzătoare, de concesii de tot felul, de practici nesportive, ilicite, în contradicție cu etica și echitatea socialistă.

Iată de ce ne propunem să adresăm întrebarea de mai sus unor asemenea antrenori, convinși că nu vom fi singurii.

ACOLO UNDE OMUL NU SFINȚEȘTE LOCUL...

Am numit secția de scrimă a Școlii sportive din Timișoara. Un antrenor cu o îndelungată activitate **Alexandru Bruja** n-a dat performanței (și aceasta cu ani în urmă) decît doi floretiști, pe **Pordea** și **Heim**, acum la Politehnica, prezentă în Divizia A. Este drept, a făcut unele eforturi de a se remarca — o echipă de floretă băieți a „mers" pînă în calificări, alta de floretă fete a încercat să se impună în campionatul de tineret, dar fără șanse, un floretist a ajuns în semifinalele campionatului republican de tineret, pînă la 17 ani — dar i-a lipsit stăruința, perseverența. I-a lipsit — alt adevăr pe care nu-l ocolim — și sprijinul necesar unei afirmări firești, într-un centru cu tradiție în scrimă. Ani de zile a lucrat în săli puțin primitoare (chiar și într-un hangar !), la ore nepotrivite, cu un material tehnic aflat cu mult sub cerințele performanței.

Dar atunci, în perioada de început a activității antrenorului Bruja, și alți tehnicieni din scrimă n-au avut condiții mai bune. Și totuși au răzbit prin hățișul indiferenței unora, realizîndu-și o bună parte din obiectivele propuse. Cîți dintre iubitorii scrimei știu, de pildă, că ani de zile antrenorul emerit **Alexandru Csipler**, a lucrat la Satu Mare într-un apartament de locuit căruia — pentru a-i mări spațiul — i-a spart un perete ce despărțea două din camerele sale ? Nici astăzi, pentru cine are curiozitatea să vadă cum muncește tehnicianul care a trimis în loturile reprezentative ale țării pe **Ecaterina Stahl, Petru Kuki, Suzana Ardeleanu, Ileana Jenei, Marcela Moldovan** și **Erwin Kerekes**, ca să ne referim doar la scrimerii fruntași aflați în plină activitate competițională, sala „muschetarilor" din orașul de pe Someș nu face față cerințelor și exigențelor scrimei moderne. Dar antrenorul Csipler a înțeles foarte bine că „omul sfințește locul" și, trecînd peste „condiții" a ajuns să aducă în prim-plan atîtea valori incontestabile ! Ne amintim cuvintele rostite la recenta plenară a C.J.E.F.S. Satu Mare, care îl recomandă, la cei peste 65 de ani ai săi (anul acesta, 50 de ani de activitate pe planșe!) un mare pasionat, un om care se dăruiește din tot sufletul sportului îndrăgit...

Iată de ce rezultatele prea puțin convingătoare ale antrenorului Al. Bruja nemulțumesc. Mai trist este că în același oraș cu tradiție în scrimă (în floretă mai ales), nici celălalt antrenor care activează la Timișoara, **Otmar Feisthammel**, de la Politehnica, nu aduce un aport vizibil performanței. Echipa sa de floretă băieți este alcătuită — în afara lui **Pordea** și **Heim** — din trăgători de la Tg. Mureș, **Henter** și **Zsach** și unul de la... **Satu Mare, Chiș.** Antrenorul Feisthammel e retribuit cu ora, dar trebuie să răsplătească retribuția, dacă vrea să sfințească locul...

În cazul Politehnicii, o soluție : **din echipa de floretă face parte, cum am precizat, și Mircea Chiș. Este scrimer de categoria I, a absolvit I.E.F.S. cu specializarea scrimă. Pentru ce n-ar activa, în principal, ca antrenor, colaborînd direct cu Bruja și Feisthammel ? Nu încape nici o discuție că, în calitate de tehnician, prof. Chiș ar putea ajuta scrima timișoreană mult mai mult decît o face în prezent doar ca floretist...**

Tiberiu STAMA

LA SECȚIA DE CANOTAJ S. C. BACĂU

BANI (deocamdată) PE... APA SÎMBETEI

● O bază nautică-model lăsată în paragină ● 32 000 lei investiți în... nimic !

Nu cu mulți ani în urmă, la **S. C. Bacău** lua ființă o secție de canotaj. Un lac frumos, care invita la performanțe, un hangar cum și-ar fi dorit multe alte secții, cîteva schifuri de la federație și pasiunea antrenoarei Magda Plomaritis promiteau rezultate bune ; ba, chiar s-au și obținut cîteva. Dar iată că de doi ani secția a devenit doar o existență...

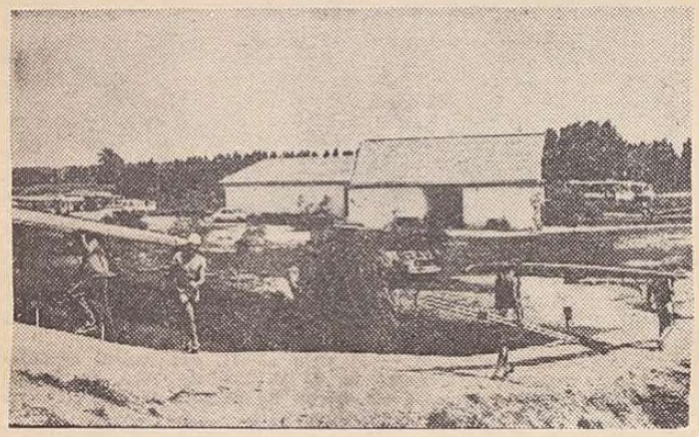

— A fost odată...

scriptică. De fapt, nu tocmai scriptică, pentru că în cursul sezonului 1975 a consumat 32 000 lei, sumă ce nu poate fi trecută cu vederea, mai ales că pentru justificarea ei nu există nici un fel de rezultat.

În dorința de a afla ce se întîmplă cu respectiva secție, am luat legătura telefonică atît cu C.J.E.F.S. Bacău, cît și cu clubul tutelar. Iată, pe scurt, lucrurile aflate. Primul interlocutor — prim-vicepreședintele C.J.E.F.S., tov **Mihai Grigoraș:**

— Ce se întîmplă cu secția de canotaj din orașul dv. ?

— Ne creează necazuri mari și, fără nici un ocol, vă voi spune că sîntem nemulțumiți de activitatea și rezultatele ei.

— Care considerați că este cauza acestui regres ?

— În primul rînd fluctuația de antrenori. Acum e la rînd al patrulea. În 1975 am avut un antrenor timișorean, Tiberiu Thirri, care a ieșit, la pensie și a plecat. În locul lui a fost numit prof. Constantin Vrînceanu. Dar mai există și alte cauze. Baza nautică a ajuns să arate deplorabil. Nu mai există îngrijitori (aceștia erau angajați de Consiliul popular), nici paznic. Bărcile și hangarul sînt deteriorate, marangoz nu figurează pe stat...

— Ce știți despre bugetul alocat secției anul trecut ?

— A fost de 50 000 lei, dintre care s-au cheltuit 32 000...

★

Al doilea interlocutor — prof. **Nicolae Vătafu,** vicepreședintele S. C. Bacău. Dialogul nostru începe cu aceleași întrebări și primește exact aceleași răspunsuri. Continuăm :

— Ce se întreprinde ?

— Antrenorul C. Vrînceanu a făcut recent o selecție, adunînd circa 20 de juniori care se află acum la pregătirile specifice de iarnă.

— Secția a dispus anul trecut de toate condițiile necesare pentru obținerea unor rezultate bune ?

— E greu de spus dacă a avut toate condițiile. Marangoz nu există nici acum, deși bărcile sînt în majoritate stricate. Nu avem paznic la baza nautică și, fiind amplasată la periferia orașului, a fost lăsată cam la voia întîmplării.

— Ce măsuri concrete ați luat pentru redresare ?

— Am solicitat sprijinul centrului universitar, precum și pe cel al federației de specialitate. Sperăm ca lucrurile să se îndrepte. Clubul a hotărît, ca primă măsură, amplasarea secției de radioamatorism la baza nautică. În acest fel va exista un paznic acolo, pentru că secția respectivă are paznic !

— Ce buget are secția pe anul în curs ?

— Tot 50 000 de lei.

Aici s-a încheiat dialogul.

Deci, banii s-au cheltuit, dar fără nici o finalitate sau, cum se mai spune, s-au dus... pe apa sîmbetei. Pe apă, pentru că e și vorba de un sport nautic, un sport care reușea aici, la Bacău, nu cu mulți ani în urmă, să cîștige teren. Acum totul trebuie luat de la capăt dar, credem noi, nu cu instalarea secției de radioamatorism la baza nautică. E bun și paznicul, dar nu el asigură performanțele !...

Horia ALEXANDRESCU

„PETE ALBE" PE HARTA ATLETISMULUI ROMÂNESC

Atletismul românesc a progresat vizibil în ultimii ani în unele probe chiar spectaculos. Iar dacă cel mai adesea creșterea iese în evidență printr-o performanță de excepție, printr-un mănunchi de rezultate individuale sau la nivelul echipelor reprezentative, dacă — deci — în mod obișnuit numele sportivilor se leagă direct de progresul amintit, trebuie să recunoaștem că **la bază se află munca antrenorilor, a tehnicienilor de toate categoriile, începînd cu anonimul descoperitor de talente și terminînd cu specialistul angrenat în pregătirea sportivului de valoare internațională.**

Se poate spune, așadar, că antrenorii atletismului nostru lucrează mai mult și mai bine. Afirmația este valabilă pentru un mare număr de tehnicieni — mai vîrstnici, unii cu zeci de ani petrecuți pe marginea pistei, sau mai tineri, trecuți rapid peste perioada „acumulării de experiență în profesie" — dar nu trebuie acceptată la modul general. Sînt încă destui cei a căror contribuție la ridicarea atletismului românesc este aproape nulă.

La sfîrșitul lui 1975, cu ocazia consfătuirii anuale a cadrelor tehnice din atletism, federația a pus la dispoziția participanților un buletin informativ cuprinzînd lucrarea „Încercare de cunoaștere a activității profesorilor și antrenorilor" (n. n. din atletism), alcătuită de un colectiv condus de prof. D. Girleanu, antrenor federal, președintele colegiului central al antrenorilor. Este vorba de o încercare de clasificare a celor care lucrează în atletism, avînd la bază un criteriu unic : **locurile ocupate de atleți la campionatele republicane** (seniori și juniori) **din 1975.** O condiție minimă — care a și stîrnit discuții și chiar nemulțumiri din partea unora din antrenorii sportivilor de mare valoare făuritori ai prestigiului internațional — semnificativă însă în înțelegerea activității marii majorități a tehnicienilor, un campionat, al juniorilor II de exemplu, acordînd **a priori** șanse egale oricărui antrenor, stacheta exigenței pregătirii unui junior de 15—16 ani pentru campionatele naționale nefiind totuși prea pretențioasă. Deși în clasamentul amintit s-au acordat puncte nu numai pentru clasarea în primii opt, ci și pentru simpla **îndeplinire a baremurilor fixate de federație pentru campionatul respectiv (!),** aproape 100 (o sută !) din cei 387 de antrenori clasificați au trecut în dreptul bilanțului cifra... 0 (zero). Mai pe românește, **aproape o sută din cei care trăiesc de pe urma atletismului, nu trăiesc și pentru el, nu au dat nimic într-un an întreg.** Și, mai mult, acest **zero** se extinde la nivelul „activității atletice" a unui întreg județ, cum este cazul Oltului, al Harghitei, Teleormanului sau Alba. Iar faptul că județe ca Gorj, Vrancea, Suceava, Vaslui, Ilfov, Vîlcea și Mureș reușesc să „adune" toate la un loc, într-un an întreg, puncte... aproape cît județul Neamț vorbește de la sine despre calitatea muncii antrenorilor din unitățile atletice din județele respective.

Și un alt aspect ce se poate desprinde din lectura buletinului federației : pe poziții deloc onorante găsim o serie de antrenori care și-au dovedit, într-un trecut nu prea îndepărtat, priceperea și — credem — pasiunea. Reprezintă, oare, clasamentul tot ceea ce pot să dea specialiști ca Emil Drăgan (Argeș), Liviu Mereuță (Brașov), Eugen Lupșa (Timiș), Simion Blaga (Bacău), Xenofonte Boboc (Prahova), Ioan Vorovenci (Argeș), Liviu Preda, Dumitru Petrescu, Paul Ioan, Dumitru Buiac (București) și încă alții ?

Nutrim speranța că „petele albe" vor dispare de pe harta atletismului românesc cît de curînd și că întrebarea noastră își va afla răspunsul dorit în... clasamentul anului 1976 !

Vladimir MORARU

UN ANTRENOR DE LUPTE CU VECHI STAGIU DE... ANONIMAT

Luptătorii din țara noastră au obținut de-a lungul anilor rezultate prestigioase — medalii de aur, argint și bronz la Jocurile Olimpice, campionate mondiale și europene, balcaniade și alte competiții importante. O contribuție de seamă și-au adus, firește, și antrenorii luptătorilor, acei oameni care, adesea, cu migală și trudă, din zori și pînă tîrziu în noapte, se află în sala de antrenamente. De numele unor antrenori ca **I. Corneanu, I. Crișnic, I. Cernea, D. Cuc, Gh. Șuteu** ș.a. sînt legate numeroase performanțe ale luptătorilor noștri și, totodată, mari speranțe pentru confruntările olimpice de la Montreal.

Sînt însă, din nefericire, și unii antrenori care la ora bilanțului trimestrial, semestrial, anual sau chiar al unei perioade mai îndelungate nu pot menționa nici măcar numele unui singur junior situat pe un loc 3 sau 4, sau 5 sau chiar 6, la finalele republicane. Unul dintre acești antrenori este **Victor Popescu,** fost campion al țării de nenumărate ori, atît la lupte greco-romane cît și la libere. Pe bună dreptate, federația de specialitate și-a îndreptat atenția spre Victor Popescu în momentul cînd acesta s-a retras din activitatea competițională, investindu-l — în urma îndeplinirii formalităților de rigoare — cu calitatea de antrenor. Mai mult, acum acest antrenor se află — în evidența federației — alături de tehnicieni cu cea mai înaltă categorie — I, pe picior de egalitate cu antrenorii care au echipe în Divizia A, care au descoperit și pregătit sportivi pentru loturile reprezentative ale țării, cu cei ce au primit — pentru merite deosebite — titlul de „antrenor emerit". Cu toate acestea, de peste 10 ani — timp în care a funcționat ca antrenor la Urziceni, Oltenița și, din 1972, la Focșani — Victor Popescu n-a făcut nimic pentru a justifica cei peste 2 000 de lei pe care-i primește lună de lună, nu ne-a oferit prilejul să consemnăm măcar un singur sportiv din secția sa evidențiat la vreo competiție oficială !...

Acum, cînd în toate sectoarele de activitate se depun eforturi însuflețite pentru îndeplinirea mărețelor sarcini ale noului cincinal, acum, cînd numeroși sportivi și antrenori muncesc cu febrilitate pentru întrecerile olimpice, Victor Popescu continuă să se afle în total anonimat. Din cîte știm, federația de specialitate i-a atras atenția de nenumărate ori, l-a și sancționat, dar el își vede în liniște de ale sale. Cînd și cine îl va aduce pe Victor Popescu în rîndul antrenorilor care se achită cu cinste de obligațiile lor ? Poate colegiul central, poate Biroul federal își vor spune, în cele din urmă, cuvîntul, mai ales că sînt și alți antrenori de a căror activitate nu s-a prea auzit mare lucru, poate Victor Popescu și alții își vor potrivi pasul după cei din frunte...

Costin CHIRIAC

— Nu uitați ce v-am învățat, recuperați totul sub panou !
Desen de C. GEORGESCU